

КАЗ БУКИ ВРЕДИ

Никой не е в състояние да удържи силата на една идея, чието време е дошло! ...

ГОДИНА 15, БРОЙ 65, УЧИЛИЩЕН ВЕСТНИК НА СУ "Иван Вазов" гр. Плевен

март 2025

Национален конкурс за журналистика „Стоян Михайловски“ – Трета награда – 2013; Първа награда – 2014

Национален конкурс за журналистика „Григор Попов“ – Първа награда – 2016, 2017, 2018, 2020, 2022; Специална награда – 2019, 2020, 2021, 2023

Национален конкурс за журналистика „Гео Милев“ – Първа награда – 2019, 2022; Втора награда – 2020, 2021, 2023

Национален конкурс за журналистика „Григор Попов“ - Голямата награда на община Разград за 2024

Цена 1 лев

Само онзи, който е свободен, само той може да се нарекe човек в пълния смисъл на думата.

Христо Ботев

СИМВОЛ НА СВОБОДАТА

Левски – символ свят на свободата!
Пръв учител, пример, идеал,
мъж велик, безстрашен във душата,
който за народа и живота свой е дал.

Той е синоним на чест!
Погледът му – син, на ръст – висок
със решителност и непреклонна воля
засилва се за своя лъвски скок .

И днес във всяко българско сърце
във всеки дом и стряха, и градина
живее, Апостоле, твоят принос,
че ако не беше ти, нас нямаше и да ни има!

Левски и борци за свобода велика,
благодарение на вас остана
и малкото човешко в нас.

Даниел Венелинов, 4д

Какво ще прочетем в броя?

⇒ 152 години от обесването на

стр. 2

⇒ Трети март и размислите
на малките – стр. 3

⇒ Отличниците в края на
първия срок – стр. 5

⇒ Талантливата дванадесетокласничка с първа награда
от Creative Writing

стр. 5

⇒ Нашите хандбалисти – за
живота в чужбина. Целият
разговор

стр. 4

Пристрастия

✓ Къде попаднах? Мнения, впечатления и тревоги споделят с вас петокласниците и осмукласниците ни. Открийте ги на стр. 6-7

✓ Предизвикателствата на творческото писане – стр. 8 и 9

✓ 8 март и силата да бъдеш жена – стр. 9

Реклама / Талон за отстъпка

Пъстроцветно

✓ Забавната 11-а страница ви предлага интересни математически загадки.

✓ Време за култура! – стр. 10

✓ На 12-а страница ще получите важна информация за училищния прием за учебната 2025-2026 година. Паралелки, срокове, балообразуване

✓ Каним ви на концерт – стр.12

✓ Кои са наградените ученици от конкурса „Моето коледно послание“ – 2024? – стр.5

✓ На страница 8-а – едно любопитно хоби

...и ний сме дали нещо на светът...

Личностите на Плевен

Всички ние като жители на град Плевен сме чували за наши съграждани, постигнали много в живота си. Чудехме се откъде идва името на бул. „Данаил Попов“ или пък на картинната галерия „Илия Бешиков“. Поразровихме се из архивите и решихме, че е добре да припомним живота и делата на тези наши именити съграждани. Може би точно в навечерието на 3 март е полезно да си спомним или да научим повече за великите хора на града ни. В тази статия ще ви разкажем за някои от тях, за които сте чували или пък не. Знаем ли всъщност какво са постигнали тези хора и с какво са заслужили признателността на потомците?

Данаил Христов Попов е роден на 1 януари 1840 г. в град Плевен. Бащата е свещеник – поп Христо, наричан от плевенчани поп Хино. Неговият род води началото си от село Червен бряг. Данаил Попов е бил член на ТБЦК от 1866 г. Проявява се в организацията на бунтовните чети. Участва в организирането и изпращането в България на четите на Филип Тотю и Панайот Хитов. Подпомага със свои средства и четата на Хаджи Димитър и Стефан Караджа. Пръв съидейник и доверено лице на Васил Левски при изграждане на Вътрешната революционна организация. С неговото съдействие през май 1869 г. Васил Левски създава в Плевен първия в страната местен частен революционен комитет, с което поставя началото на изграждане на организацията. Всеотдайната патриотична дейност на Данаил Попов е високо оценена от Левски и между тях се заражда искрено приятелство, което продължава до смъртта на Апостола. Почетен гражданин на Плевен. Подарява документи, вещи и снимки на комитетски дейци на плевенския музей и Народната библиотека в София. Подпомага читалища, училища и библиотеки, както и образованието на млади българи.

Цветина Данчева, 10г
Никол Ангелова, 10а

Достижим ли е Левски днес?

Може ли Левски да бъде достигнат от нас? Дали е възможно съвременните хора да са като Левски? Защо трябва да са като него? Какво е направил той? Кой е той?

Ние - хората от сегашна България не знаем какво е всяка минута да се бориш за живота си. Не сме в такава опасност, както Левски и нашите деди, които са били застрашени от унищожаване по време на османското владичество. Сегашните хора са забързани и заети с модерен живот. На пръв поглед не приличаме по нищо на Левски. Но нашите учители много приличат на него. Те ни дават обич към знанието. Искат от нас да познаваме историята. Възпитават ни да обичаме нашето мило отечество и да почитаме нашите герои.

Дали можем да сме като него, не зная. Вярвам, че трябва да можем всички да сме като него – със силни сърца, със смели мечти и непоколебими планове за по-добра България.

Всеки знае кой е синеокият герой, който гледа от стената към нас. За

мен най-впечатляващ е лъвският скок. С него Левски показва, че е способен и на още недостижими на пръв поглед неща в името на голямата си цел – свободата. След като вече е бил монах, решава, че от молитва ще премине към действие. Преценил е, че молитвата не помага. Народът е казал, че преклонената глава сабя не я сече,

но Левски разбира, че не трябва да скланя глава. Той избира да е част от народа, защото страда за болките му. Вярвал е, че като е близо до народа и като е част от него, ще намери път към спасение. Избрал е да помогне със своя план. На него му е било нужно да гори в борбата, да предава пламъка си на другите, да ги топли и събужда. Всички българи заедно трябвало да се борят за свободата си, за да бъдат спасени. А Левски е узнал, че ако сам не си помогнеш и Бог няма да ти помогне. Ако имах машина на времето, щях да ида при Левски и да го гледам как прави лъвския скок. И тогава щях да му кажа, че всички знаят за него и сигурно щях да го предупредя да не отсяда в Къринското ханче. А той щеше сигурно да ми отговори, че когато се занимаваме с опасни неща, опас-

ното ни застига. Щях да му кажа, че разбирам какво е правил. Бъдеще за България е правил. За всички родени и неродени. Затова за мен той е човек от бъдещето. Ако можеше да дойде, щеше да види, че няма поробители и че сме свободни. Той не знае, че сме спасени, но всички знаят за него. Мога да чета с българските букви, имам род и език. Заради неговата всеотдайност. Заради непримиримостта му. Защото е победил страха на всички, до които се е докоснал. И защото е имал за цел свободата на всички.

Той е този, който е загубил само себе си.

Той е този, който е спечелил за цял народ.

Той е нашето бъдеще и ние всички трябва сме като него.

Дано не ни се налага да се жертваме като него, но дано сме родолюбиви и силни като него.

Борис Ханджийски, 4б

Трета награда в Литературен онлайн конкурс „Достижим ли е Левски днес?“ - Димитровград

За Апостола

Васил Левски – един истински българин

Васил Левски е един от най-големите герои, заслужаващи вечно уважение. Той посвещава живота си за освобождението на България. Мечтата му е да създаде общество, в което всички хора са равни и свободни. Той работи неуморно за каузата на българската независимост, като често излага живота си на риск. Наречен е Апостола на свободата заради своята смелост и всеотдайност. Остава в нашите сърца и с думите: „Ако спечеля, печели цял народ, ако загубя, губя само мене си.“

Християн Александров, 4д

Васил Иванов Кунчев – Левски е български революционер и национален герой. Той е идеолог и организатор на българската национална революция, основател на Вътрешната революционна организация. Известен е и като Апостола на свободата заради организирането и разработването на революционна

мрежа за освобождаване на България от османското владичество. Пътува из страната и създава частни революционни комитети, които да подготвят обща революция. Неговата мечта е чиста и свята република, в която всички да имат равни права, независимо от своята народност.

Лора Христова, 4д

Кой е Левски?

Левски е човекът, дал най-много от себе си и се е посветил изцяло на свободата на България. Той е готов да даде всичко, без да иска нещо в замяна.

Роден в обикновено семейство, учи като повечето възрожденци, но е и твърде различен. Той е изпълнен с обич към изстрадалия български народ, изпитва силна любов към свободата и е напълно отдаден на идеала за „чиста и свята република“.

Васил Левски е герой. Неговият силен характер, будният му ум, несломим дух и неизмеримата му смелост са го направили безсмъртен.

Единствената благодарност, която можем и трябва да му дадем, е вечна памет в историята на нашия народ и да следваме завещанията от него идеали. В сърцето си всеки българин трябва да има една малка частичка от тази искрена благодарност към Апостола на свободата.

Виктория Папаркова, 4д

Из празни коридори плува ехо;
минава и помита души от кал.
Сам мизерен глас стене: „Взех го“...
сякаш той някога нещо е дал.

От стенните цепнатини извира лава,
всичко, що човекът знае, става прах.
Но гледа нагоре една непокорна глава:
„Дайте ми любовта, за която умрях!“

Небето се цепи, валкирии слизат
и не спират следите му да дирят.
Слънцето изгря и лее златото си,
но него го няма – спря да търси.

Николай Петков, 12б

МАРТЕНСКИ ПРАЗНИЦИ

Празниците през месец март са едни от най-хубавите и лично на мен са ми любими. Най-известните мартенски празници в България са Първи март – Баба Марта, Трети март – Освобождението на България от османска власт, Денят на жената – 8 март, Първа пролет – 20 март, Благовещение – 25 март.

Празникът на Баба Марта в българските традиции е символ на пролетта и носи пожелание за здраве и плодородие. Всички си подаряват мартенички. Особена радост и еуфория този ден носи на децата.

Трети март е национален празник на България от 1991 г. На този ден (3 март 1878 г.)

е подписан Санстефанският договор, който прекратява Руско-турската война и така България е обявена за свободна държава. В памет на загиналите за свободата на нашето отечество се поставят венци на паметника на Незнайния воин в София, както и на много други паметници в цялата страна. Хиляди хора се качват до паметника на връх Шипка, където има и общо-народни тържества. По установена традиция се вдига националното знаме в цялата страна.

8 март е Международният ден на жената, но в България се отбелязва и като Деня на майката. На този ден се подаряват преди всичко цветя. Хубаво е да изненадате

майка си с картичка или някакъв подарък и да ѝ покажете колко много я обичате. Аз лично го правя всяка година. И нека не чакаме само 8 март, за да показваме на майките си колко са ни скъпи.

Първа пролет е денят, в който настъпва пролетното равноденствие. Тази година при нас тя ще настъпи на 20 март в 11:01 часа. Тогава всички си честитят Първа пролет и си пожелават здраве и усмивки.

Благовещение е евангелско събитие, при което Богородица научава, че ѝ е отредено да роди Исус Христос – Спасителя. Отбелязва се на 25 март. Празникът носи послания за надежда, радост, доброта и изпълнени желания.

Всички празници са хубави! Щом има празници, нека да се празнуваме!

Дафне Йовкова, 5б

...и ний сме дали нещо на светът...

Личностите на Плевен

Друго име, което със сигурност сте чували, е на първата българска възрожденска учителка – **Анастасия Димитрова**. Родена е в нашия град на 12 май 1815г. в бедно семейство. Учи история, география, граматика и аритметика в Калоферския девически манастир при някои много успешни учители за нейното време. По-късно основава **първото светско девическо училище в Плевен**, в което учат момичета от цяла Северозападна България. Те по-късно откриват взаимни училища в своите градове и така обучението става все по-масово. Плевенчанката отделила 50 години от живота си на педагогиката, с което спомага много за образованието на населението.

Цветина Данчева, 10г
Никол Ангелова, 10а

Ние питаме, те отговарят

Освобождението през детските очи

Трети март е ден, който носи в себе си история, гордост и спомени за саможертвата на предците ни. Но как изглежда той през очите на най-малките? Разбират ли децата значението на този празник, или го възприемат просто като още един почивен ден? За да разберем отговорите, решихме да попитаме някои от тях, на случаен принцип, какво означават свободата, България и самият Трети март. Те смело показаха, че детските очи са не само искрени и невинни, но и пълни със знания.

Денислава Маринова, 4а

- Кой празник отбелязваме на 3 март?

- Освобождението на България.

- Кои са цветовете на българското знаме и какво символизират?

- Цветовете са бяло, зелено и червено, но не знам какво символизират.

Ивалена Ангелова, 4б

- Как отбелязваме 3 март днес?

- Ами, днес всички се събират на паметника Шипка, развяваме българските имена и правим шествия.

- Защо 3 март е важен за България?

- Важен е за България, защото тогава сме се освободили, през 1878 г., като сме подписали Санстефанския мирен договор.

- Колко години сме били под османско владичество?

- Около 300 години, май.

Йоана Алексиева, 4в

- Знаеш ли какво символизират цветовете на българското знаме?

- Бялото е чистота, зеленото е природа и черве-

ното май беше за смелост.

- Кои български градове са били важни по време на Освободителната война?

- Велико Търново, Плевен, София и Шипка, за тези се сещам.

Ася Марковска, 1а

- Знаеш ли какво празнуваме на 3 март?

- Празнуваме празника на България.

- Знаеш ли коя държава ни е помогнала да се освободим?

- Америка?!

Антонио, 1б

- Знаеш ли кои са националните герои, свързани с Освобождението на България?

- Иван Вазов, Христо Ботев, Васил Левски и не се сещам за друг.

- Как отбелязваме 3 март?

- Като си подаряваме мартеници.

Гергана Иванова, 1в

- С какво свързваш март месец?

- Сещам се мартенички и Баба Марта

- Защо ти харесва Баба Марта?

-Защото е много весело, топло е, вече е пролет и всички се забавляват.

Александра Бирцою, 1г

- Какво отбелязваме на 3 март?

- На 3 март отбелязваме Националния празник на България, свързан с Освобождението на България.

- Как празнуваме 3 март днес?

- Ходим на Панорамата или други музеи и поднасяме цветя на паметниците.

- Какво според теб символизират цветовете на българското знаме?

- Цветовете на българското знаме символизират: чистотата, плодородието и смелостта.

- С какво свързваш март месец и какво най-много ти харесва?

- Свързвам март месец с пролетта и традициите. Най-много ми харесва да се закичвам с мартенички и да подарявам мартенички. Най-обичам да празнуваме 8 март с мама

Сияна Диянкова, 2г

- Кои са националните герои, свързани с Освобождението на България?

-Васил Левски и Христо Ботев

- Какво правим на 3 март?

- На този ден маршируваме и пускаме химна.

Огнян Ятов, 2д

- През коя година е създадена България?

- През 681 година и сме се освободили през 1878 година.

- Какво символизира белият цвят на българското знаме?

- Символизира чистотата на България.

Яна Янева, 10а

ЧЕСТИТ ПРАЗНИК!

Европейци сме, ама все не сме до там

Българската следосвобожденска действителност е трудно и противоречиво време. Време, в което саможертвата на героите е забравена. Тяхната трагична гибел в името на една свещена кауза сякаш е обезсмислена. Така жадуваната и мечтана свобода е смятана за даденост. Време, в което идеалът на Левски за чиста и свята република е останал само един спомен. Младите интелигентни българи, които са мечтали за демокрация, за напредък и развитие, са свидетели на едно политиканство, печалбарство, кариеризъм, незачитане на каквито и да било духовни ценности. В този труден период твори Алеко Константинов. Цялото му творчество противопоставя хората на материалното (келепира) – на духовното, на идеала. Авторът дава на България и на света един незабравим и вечен образ, който вълнува, като размива и разплаква – този на Бай Ганьо.

Всеки българин познава смешния, грубия, недооценения, простоватия и циничен човек – Бай Ганьо, в когото се оглеждаме всички. Сеем му се, сочим го с пръст, закриваме лице пред вулгаризмите му, припознаваме някого в него и се дистанцираме. Знаем за опитите му да продаде розовото си масло из Европа и да спечели. И после, с цялата си смелост и кураж, да се върне в България и да се впусне с целия си цинизъм в обществения и политическия живот. Тук вече героят е не само смешен, а и опасен.

В търсене на собствена изгода и формиране на влияние Бай Ганьо предлага на своите сподвижници да издават вестник. За него това е най-лесната работа – псуваш наляво и надясно, маскириш, когото набележиш, и работата е „опечена“. Българинът е пътувал, видял е свят и със самочувствието

на знаещ човек, смята, че „може да приложи опита си“ в родната действителност. Той е наясно, че журналистиката е четвърта власт, формира общественото мнение и „отваря врати“. Един необразован човек, без никакви морални ценности и гражданска съвест се впуска в интелектуална дейност. Неговото „творение“, целящо да омаскари този, който не е удобен, е цинична противоположност на възрожденските вестници на Христо Ботев, Любен Каравелов и Петко Славейков, които са безкористни, революционни, вдъхновяващи.

Бай Ганьо не се чуди дълго какъв вестник да издава – правителствен или опозиционен, защото за него най-важен е келепирът – да е със силните на деня, с тези, които са на власт. Така че ще се съобрази с времето и обстоятелствата. Името на вестника също е цинично – „Народно величие“ – абсурдно с коренния противовес между форма и съдържание. Вестникът не отразява величието на народа, а служи като средство за манипулация. И въпреки това Щастливеца е оптимист – че някой ден Бай Ганьо ще прочете за себе си и ще си извади поука. В края на втората част от книгата той се прощава със своя герой и с читателите. И все пак Алековият герой е още жив, срещаме го, виждаме го.

Дали разпознаваме подобни „герои“? Дали успяваме поне малко да надскочим неевропейското си битие? Или нашето настояще не е много по-различно от онези първи следосвобожденски години?

Да поразмишляваме върху националния си празник – 3 март. Това е свещена, сакрална дата. Ден, в който почитаме паметта на загиналите в борбата за освобождението на България. И точно този

ден е ярко онагледяване на българското общество. От една страна застават тези, истинските патриоти. За които 3 март не е просто един почивен ден от календара. За които са важни не само думите, но най-вече делата. Тези, които с преклонение и признателност изкачват чутовния връх Шипка, за да почетат паметта на геройски загиналите руски войници и български опълченци. Тези истински патриоти не гонят слава, не търсят внимание. Профилите им в социалните мрежи не са пълни със селфита на фона на българския трибагренник. Или ако ги има – са чисти и от сърце. До тях са другите – с фалшивите речи, кухи откъм чувства, с безпардонната показност. Те веят знамена, размахват плакати, скандират лозунги и заучени фрази, но са лишени от елементарни познания за историческото ни минало. Това са тези съвременните байганьовци, чиито приказки за национална гордост стават факт единствено когато камерите са включени. И след тях като покорна рая с наведена глава пристъпват всички онези, за които тази свещена дата 3 март е просто ден от календара. Неработен ден... От нас зависи към коя група ще изберем да се присъединим. От нас зависи доколко сме българи. Истински българи.

Превъплъщенията на Бай Ганьо живеят и до днес. Те ни напомнят какви не трябва да бъдем. Разпознаването на подобни герои е надежда, която ще ни помогне да надскочим нецивилизованото си битие на балканци. От всички нас зависи доколко сме европейци, доколко сме граждани на света. Или да останем ограничени от своя егоистичен материализъм. Изборът е наш!

Габриела Арабаджиева, 11г

...и ний сме дали нещо на светът...

Личностите на Плевен

Емил Димитров Димитров е роден на 23 декември 1940 г. в Плевен, в семейство на артисти-илюзионисти. Баща му е Димитър Димитров, известен като Факира Мити, вентролог. Майка му е францужойката Анастасия Димитрова, хиромантка, асистентка на Мити с артистично име Мадам Сизи, рано развела се с баща му и завърнала се във Франция, тя често бива посещавана в родината си от Емил. Дватама родители водят на всеки свой спектакъл Емил и той обиква театъра и музиката. През 1960 г. е приет да следва актьорско майсторство във ВИТИЗ „Кръстьо Сарафов“, в класа на Желчо Манджиев. През същата година дебютира като певец в концерт с водещ Коста Цонев и изпълнява своята авторска песен „Арлекино“, аккомпанирайки си на акордеон. Това поставя началото на дълга и успешна кариера като поп изпълнител, музикант и композитор. Емил Димитров изнася концерти в почти всички европейски страни. През 1970 г. излиза един от най-големите му хитове – „Моя страна“, който по-късно става песен на столетието. Песента му „Ако си дал“ пък застана начело на второто издание на класацията, което се провежда през 2012 г. по БГ радио. Общо за целия си живот певецът издава близо 30 албума, като 55 милиона копия са продадени в Русия. Считан е за едно от най-големите имена в българската попмузика през XX век. На 16.05.2018 година на площад „Възраждане“ е открит паметник на певеца, изработен от плевенския скулптор – Константин Симеонов – Костика

Цветина Данчева, 10г
Никол Ангелова, 10а

Шест + Спортист на годината

На официална церемония по награждаване на “Спортист на годината на Община Плевен” за 2024 г. в категория “Перспективни състезатели” беше награден Вилислав Владимиров Трифонов. Наградата му бе връчена от Президента на спортната федерация по карате Русалин Русалинов. Това е много престижно отличие и откроява най-изявените спортисти на община Плевен. Вилислав Трифонов е ученик от IV“б” клас. Започва да тренира от шестгодишен. Любовта му към плуването запалва треньорът Мая Цветанова. След една година го поема друг треньор – Стефан Фиданов. От 2022 г. тренира в СКП “Аквазард” под вещото ръководство на треньора Пламен Георгиев. През 2024 г. участва в редица общински и международни състезания и печели 17 медала. От турнир „Синьо лято” в гр. Стара Загора носи 2 бронзови медала, а от IV турнир „Щастливи делфини“ в

Български талант в хандбала Как двама млади спортисти покоряват Франция ?

Хандбалът е спорт, който изисква не само физическа сила, но и дисциплина, бързина на мисълта и несломим дух. Двама наши хандбалисти, Румен Ангелов и Иван Петков от 12 г, вече доказват, че притежават всичко необходимо, за да се наложат в международния спорт. Родени и израснали в Плевен, те започват пътя си в хандбала още от деца, но амбицията им ги отвежда във Франция – страна, която предлага висок професионализъм и отлични условия за развитие. Какво означава тази стъпка за тяхната кариера? С какви предизвикателства се сблъскват и как се адаптират към новата среда? Прочетете техния разказ за началото и пътя.

Казвам се Румен Ангелов. На 18 години съм, роден в град Плевен, живея в Ница, Франция и уча в самостоятелна форма на обучение в СУ „Иван Вазов” – Плевен. Започнах да се занимавам с хандбал още в ранна детска възраст на 8 години, когато мои приятели от класа ми се бяха записали да играят и ми предложиха да тренирам с тях. Тогава се роди любовта ми към спорта. Хандбалът за мен е едно от най-важните неща и не мога да си представя този спорт да не е част от моя живот. В момента всичко около мен се върти покрай хандбала и страстта ми към него. През 2024 година, състезавайки се в юношеския отбор на ХК „ПОЛЮС ТМ” и мъжкия отбор на ХК „Локомотив – Горна Оряховица”, имах късмета да бъда видян от треньора на мъжкия национален отбор – Илиан Василев и получих обаждаване от него със запитване дали бих желал да играя за неговия нов отбор във Франция ASBTP NICE. Още когато получих тази покана, се зарадвах и стисках палци всичко да върви по план и наистина всичко да бъде наред. Дойде юли месец и вече беше ясно, че ще заживея от август в Ница. Имахме затруднения в началото откъм документация, но с помощта на прези-

дента на отбора всичко стана възможно. Момчетата от отбора ни приеха доста топло, още от момента, в който влязохме в залата, дойдоха при нас, всеки искаше колкото се може повече да ни помогне и да ни приобщи с каквото може. С времето носталгията по родината се усили и е трудно да си далеч от семейството, приятелите си и всичко, което ти е близко на сърцето, но ако премислим целта, за която съм там, всичко придобива смисъл. Не си представям отново да се върна в България, защото разликата между хандбала там и тук е неопишуема. Във Франция, когато стане дума за каквото и да е спорт, всички хора правят нужното, за да бъде направено качествено. Французите обичат спорта и играят с радост. Бих се върнал в България след време, когато приключа хандбалната си кариера, но това е доста далеч и не е обмисляно още. Бих пожелал на всички желаещи да се занимават със спорт да гледат само напред, да не се отказват и колкото и да е трудно в даден период, да мислят за крайната цел на това, с което са се заели!

Здравейте, читатели. Аз съм Иван Петков, роден съм през 2006 г. в гр. Плевен. Възпитаник съм на СУ „Иван Вазов”. Започнах да се занимавам с хандбал от ранна детска възраст, когато бях ученик в първи клас, от този етап в живота ми се зароди и моята любов към хандбала. Всеки човек има страст към нещо, а моята е хандбалът. Този спорт ме научи на много дисциплина, отговорност и работа в екип. След проявен интерес от страна на отбора във Франция получих предложение да продължа кариерата си там. Първото чувство, което завладя ума ми, беше радост и вълнение, защото ми се дава шанс да вървя напред и да се развивам професионално. Най-голямата трудност, която изпитах след преместването си тук, беше езиковата бариера, адаптацията към новия начин на живот и хилядите километри далеч от семейството и близките. Не бих казал, че е лесно да си далеч от родината си и да се грижиш сам за себе, но това е едно изпитание в живота и чрез много труд и постоянство би било преодолимо. Разликата между хандбала в България и Франция е доста голяма от гледна точка на професиона-

лизма, чрез който се подхожда и отделеното време за всеки един състезател, за да напредва сам за себе си и в полза на отбора и също така той самият да върви напред. Съотборниците ми ме приеха доста топло, все едно винаги съм бил част от отбора. Доволен съм, защото това ме предразполага за добрата ни работа заедно.

Тренировъчният процес е на високо ниво и треньорите се грижат всички да сме в добра форма. Отборът залага много на мен и ми има голямо доверие, което аз се старая да оправдавам, но винаги има върху какво повече да се работи. Най-много ми липсват моето семейство, приятелката ми и всички мои приятели. Моите цели в новия отбор са да се утвърдя като водещ играч и да постигнем призово класиране в края на сезона, за да мога да бъда забелязан и да се издигна още по-нагоре, което ще подпомогне моето професионално развитие в бъдеще. След като съм опитал от вкуса на световния хандбал, нивото в България не ме удовлетворява към този момент, но не изключвам тази възможност един ден да се върна и да подпомогна развитието на хандбала в България. Бих дал съвет на помладите хандбалисти, никога да не губят желание и вяра в себе си, трябва да бъдат търпеливи и да не се страхуват да излизат от зоната си на комфорт. Да тренират с желание и постоянство, а един ден този труд ще бъде възнаграден. Мотивацията, която аз получавам на първо място, е, че винаги искам да съм номер едно, да не се предавам и никога не се отказвам. Мотивира ме също трудът, който съм положил до този момент, и ще продължавам да се трудя. Подкрепата, която получавам от близките ми, също ме мотивира допълнително.

Яна Янева, 10а

Награда „Бъдеще“

Здравейте, драги читатели на вестника ни! Имаме удоволствието да ви съобщим, че редакционният екип на училищния вестник „В@з Буки Веди“ е награден от Съюза на журналистите – Плевен.

Националният пресклуб на БТА в Плевен беше домакин на церемонията по връчването на годишната награда за журналистика „Северно ехо“. Това отличие носи името на седмичника „Северно ехо“, който е смятан от местните историци за един от най-влиятелните вестници, издавани в Плевен през периода 1921-1944 г., с важна роля за културното развитие на региона. Тази година за първи път Съюзът на журналистите – секция Плевен съвместно с община Плевен учреди и награда за млади журналисти, които се опитват да упражняват професията в ученическа среда. На официална церемония на 17.12.2024 г. бяха отличени изявени плевенски журналисти, сред които беше и екипът на нашия вестник. На-

шата награда беше връчена от Иван Илиев, председател на Съюза и създател на новинарския сайт „Плевен за Плевен“. Събитието уважиха Николай Абрашев, областен управител, доц. Иван Малкодански, председател на Общинския съвет, д-р Валентин Христов, кмет на Община Плевен и г-жа Ганка Василева, директор на СУ „Иван Вазов“. За доброто ни настроение се погрижиха китаристите Мартин Иванов и Виктор Василев, ученици в Националното училище по изкуствата „Панайот Пипков“ в Плевен, които са лауреати от Международния фестивал на китарата. Ние дарихме на училищната библиотека „Истории от ръчния багаж“ на Георги Милков и книгите на Малин Решовски „Интервюта от Плевен“ и „Снимки – спомени“. Това беше нашата награда и решихме, че трябва да я споделим с другите, за да ги приканим да тръгнат по този път, защото словото и истината винаги трябва да вървят напред. Да ни е честита наградата и се надяваме, че винаги ще отговаряме на читателския вкус!

В@з Буки Веди

Коледно математическо състезание 14.12.2024 г.

Състезанието се организира от СМБ и се проведе в нашето училище. Участва общо 567 ученици от първи до десети клас:

1. клас: 162, **2. клас:** 116, **3. клас:** 80, **4. клас:** 73, **5. клас:** 55, **6. клас:** 27, **7. клас:** 32, **8. клас:** 2, **9. клас:** 15, **10. клас:** 5 участници.

Наградените ученици от СУ „Иван Вазов“, гр. Плевен:

1. клас: Преслава Василева – първо място; Лили Евстатијева и Рая Първанова – второ място; Калоян Елисеєв, Петър Четров, Лъчезар Ангелов и Адриана Цветанова – трето място;
3. клас: Борислав Шкортов – трето място;
5. клас: Андреян Димитров – първо място;
6. клас: Владимир Викторов – второ място; Анелия Стойцова – трето място;
7. клас: Сиана Петрова – трето място;
9. клас: Джовани Пайела – първо място;
10. клас: Деян Тончев – първо място;

Честита награда на талантливите математици! Очакваме с нетърпение техните постижения и на следващите състезания!

В@з Буки Веди

В@з Буки Веди

...и ний сме дали нещо на светът...

Личностите на Плевен

Катя Асенова Попова е голямо явление в оперния свят от средата на ХХ в. Завършила е Българската държавна консерватория, специализирала е в Большой театър. Тя е родена на 21 януари 1924 г. в Плевен в семейство с музикални интереси. По-малката ѝ сестра Диана Попова също е певица и работи в Софийската опера. От ранна възраст Катя свири на пиано и участва в училищни оперети, а през 1947 година завършва пеене в Държавната музикална академия – София, в класа на Мара Цибулка. Носителка на много награди от музикални конкурси, сред които I награда от IV световен младежки фестивал в Букурещ, II награда на Международния музикален конкурс в Прага. Наградена е с орден „Червено знаме на труда“ и „Народна република България“ – III степен (1959) за своята оперна кариера. През същата година е удостоена и с Димитровска награда – I степен за ролите си на Наташа във „Война и мир“ и Маргарита във „Фауст“. Катя Попова е сред основателите и първите участници в Международния музикален фестивал в Плевен (1966), наречен по-късно на нейното име Лауреатски дни „Катя Попова“.

Цветина Данчева, 10г
Никол Ангелова, 10а

Най-добрите сред най-добрите

Първият учебен срок беше изпитание – месеци на учене, трудности, малки победи и големи предизвикателства. Някои ученици се бореха със съмненията си, други се изправяха срещу конкуренцията, а трети доказаха, че постоянството и амбицията винаги дават резултат. Днес е денят, в който отдаваме заслужено признание на онези, които се изкачиха на върха – не само с отлични оценки, но и с усърдие, хъс и воля да бъдат по-добри. По традиция ви представяме класацията на най-добрите паралелки в СУ „Иван Вазов“ за първия учебен срок на 2024 – 2025 година.

V-VII клас: Изкачването към върха

5б клас – Успех: **5,45**. Първото стъпало към триумфа!
7б клас – Успех: **5,53**. Още по-близо до върха!
7а клас – Успех: **5,56**. Отличниците сред прогимназистите!

VIII-XII клас: Борбата на титаните

8б клас – Успех: **5,59**. Осмокласниците показаха, че са готови за предизвикателствата на гимназията!

зятия!
12б клас – Успех: **5,67**. Зрелостниците доказаха, че последната им година ще бъде запомняща се!
10в клас – Успех: **5,75**. Истинската сензация! За първи път осмокласниците не

5,92 и 5,91.

Най-малките ученици ни показаха, че успеят започва още от първата година. Поздравления за тяхната отдаденост и старание! С този успех те безспорно водят училищната класация.

вземат златото – десетокласниците разтърсиха класацията със своите впечатляващи резултати и поставят висока летва за всички!

Начален етап: Малките шампиони

Те нямат срочен успех, но нека все

пак да отбележим и техните резултати.

1г клас – Успех: **5,99**. След тях се нареждат **1д** и **2б** клас с успех

Всеки един от тези класове е пример за труд, постоянство и амбиция. Независимо дали сте на върха на пирамидата, или все още се катерите нагоре, не забравяйте – знанието е вашият най-ценен трофей. За някои първият срок беше победа, за други – урок. Но едно е сигурно: всеки има своя път към върха, а тази класация е само един от многото етапи. Независимо дали сме на челните места, или все още се борим, най-важното е да не спираме. Нека следващият срок бъде още по-добър! Напред и нагоре!

Марина Костова, 11в
Цветелина Христова, 11б

Моето коледно послание Есе

Помня как като малка с нетърпение очаквах да дойде Коледа. Свързвах я с пухкавия сняг, който възторжено гледах, и с трепетното слагане на звездата и играчките по елхата. Още по-незабравимо беше вълнението от отварянето на подаръците и развълнуваните лица около мен. Близките ми се бяха погрижили да усетя духа на Коледа – безусловната любов, която сам решавах да дам на някого, за да го видиш щастлив!

Често поставяме себе си на първо място, сякаш ние сме най-важни, а другите са обкръжение. Това е същото, като да показваме любов само към семейството си. Но не забравяме ли, че всеки има своето специално място в този свят и сме създадени, за да си помагаме и да го направим по-добър?

Но за съжаление, не всички деца имат радостно детство. Дечицата от домовете не се нуждаят чак толкова от лакомства и дрешки, а от топла дума и да ги гушнат, така както нас всеки ден. Те копнеят да са желани от някого през цялата година и предполагам, че в несбъдването на това е тяхната мъка. Именно за тях един неочакван жест ще бъде като коледна изненада, без да има значение сезонът. Не мога да опиша с думи какво става, когато дадеш частичка от себе си на някого. Самата му реакция на възторг и изненада те прави пощастлив и стопля душата ти. Все едно във въздуха се носи: „Предай нататък доброта“. Важното да е направена от сърце! Защото тези деца са точно толкова важни, колкото сме и ние.

Едва сега разбирам случката, която преди време видях на улицата. Онзи трудно пристъпващ възрастен мъж, който изглеждаше самотен и обезнадежден, и момченцето, което весело тичаше наоколо. Не знам как, но бяха започнали да говорят въодушеено, след което детето му показа как да сложи ръката си на рамото му, за да се подпре и да му е по-лесно да ходи. Дядото се вгледа в него трогнат, с очи, пълни със сълзи, и в мислите ми веднага изплува изпълнения с болка възглас на Петър Моканина от финалната част на разказа „Пожицата“ на Йордан Йовков: „Боже, колко мъка има по този свят, Боже!“. Видях как го по-

милва и после се подпря. Тръгнаха заедно, все едно си имаха доверие. Трябваше да мине време, за да разбере, че с това мъжът показва, че вярва в тези, които идват след него. Едно малко дете и един възрастен мъж – всеки по своему показва, че доброто и надеждата трябва да се предават между поколенията. Именно Рождество Христово е символ на вярата, надеждата и любовта. Тези, от които имаме нужда всеки ден – както да дадем, така и да получим. Те са, които ни насърчават да продължим напред. Жестовите са чистите и искрени послания на доброта, онова чудо, което се предава от човек на човек, и имат силата да заразяват! Всеки е пълен с малки искри, които го тласкат към стремежа за добро. Тези искрици на любовта получаваме с нашето раждане. Но също така те са и навсякъде около нас – в целувката на майката, в сълзите, в усмивката и в топлината подадена ръка, в неочакваната прегръдка, с която ни утешават. Малкият жест на любов връща смисъла и топлината на живота! Вярвам в чудесата и в това, че те са реалност в нашия живот и че именно те са насърчението в съществуването ни! Мисля, че няма малко и голямо чудо. Най-важното е да го приемеш с благодарност и с цялото си сърце! Тогава живееш така, че да помогнеш да се случи и на други хора, да се предаде от човек на човек силата на вярата и желанието за добро. Нека всеки от нас направи един жест, за да зарадваме и стоплим нечия душа, независимо коя е. Да извадим доброто от себе си и го разпръснем, за да станем частица от едно общо коледно чудо. И в тази тържествена нощ, изпълнена с вълнение и очакване, нека тихо прошепна моето коледно послание – „Предай нататък доброто!“.

Анна Петрикова, 8б
Трета награда в конкурса
„Моето коледно послание – 2024“

Гергана Христанова за Националното състезание по творческо писане на английски език – 2025

Поканата за това събитие дойде ненадейно в един час на класа още през първия срок. Госпожа Христина Стоичкова попита целия клас дали иска да вземе участие, като проявих желание само аз. Идеята е, че не очаквах нищо невероятно – миналата година бях участвала в същото състезание и с нищо не се бях отчела. Мисля обаче, че миналогодишният неуспех ми даде перспектива. Вече знаех какво горе-долу искат да прочетат организаторите. Втория път седнах много по-спокойна и ориентирана на компютъра в стая 312, в която бях настанена с други участници и се случи. Спечелих първа награда в моята възрастова група в категория „Проза“ в конкуренция с над 3200 ученици от 147 училища в цялата страна. Мисля, че тази година се справих по-добре.

Разказът, който написах, не беше по-дълъг от страница А4. Всеки клас пишеше по три теми. Тази, която аз избрах, беше Egor 404 (Грешка 404). Съвсем спонтанно свързах сюжет за един млад човек, живеещ в общество, пълно с роботи: работи полицаи, работи чистачи, роботизирани звънци и врати... Всички тези устройства се повреждат и се държат хаотично, опасно за хората. В края на краищата главният герой се прибира през прозореца и среща майка си. Тя му споделя, че повреда е нарочно причинена и че човечеството се готви за революция, за да изчисти света от роботи.

Признавам, че е неизпипан, малко нелогичен сюжет, но все пак имахме ограничение от 60 минути. Сигурна съм, че стилът ми на писане по-скоро е грабнал журито; същина, лаконичност и разнообразие са главните ми цели като повествовател.

След няколко месеца получих обаждане от моята класна, г-жа Стоичкова, в което тя ми честити успеха. На 7 февруари след училище с родителите ми отидохме в София на награждаването в кино „Влайкова“ което се оказа приятно, добре организирано събитие. Наградите на всички бяха сходни – книги, химикалки, тетрадки, една чаша... Разбира се, творчеството само по себе си е достатъчна награда. Както винаги, пожелавам на всички четящи подобни успехи. СУ „Иван Вазов“ притежава наистина вдъхновяваща среда. Пример за това е самият ни прекрасен вестник.

Гергана Христанова, 12г

Наша ученичка, отличена с награда в XXII общински конкурс за рисунка на тема „МОЕТО КОЛЕДНО ПОСЛАНИЕ“ – 2024

XXII общински конкурс за детско литературно творчество, рисунка и коледна картичка на тема „Моето коледно послание“ – 2024 се провежда всяка година в навечерието на настъпващите коледни и новогодишни празници. Формата на конкурса включва основно два раздела – „Изобразително изкуство“ и „Литературно творчество“. В раздел

„Изобразително изкуство“ младите творци могат да участват с рисунки и изработване на коледни картички. Участниците са разпределени в четири възрастови групи. Комисия в състав:

Председател: Г-жа Вяра Савова – художник, ръководител на школи по изобразителни изкуства при ЦЗРД – Плевен и **членове:** 1. Г-жа Даниела Въллова – педагог; 2. Г-н Геннадий Гешев – Директор на ЦПЛР-ЦРД – Плевен разгледаха общо 164 броя рисунки. В трета възрастова група от 11 до 14 години, трета награда спечели нашата ученичка Ивана Ангелова Иванова от 7а клас. Рисунката на Ивана е прекрасна! С изразните средства на живописа, тя е сътворила уют, спокойствието и любовта на тихата празнична вечер. Чрез изобразяването на християнското семейство в стрехотна многофигурална композиция, изпълнена в ярък колорит, творбата ѝ носи приказно емоционално въздействие.

Участие в конкурса взеха и други наши художнички, които се представиха с прекрасни рисунки – това са Мария Кръстева също от 7 „А“ клас; Дивна Николова, Йоана Цветанова и Габриела Чоканова от 7 „Б“ клас. На техните творби се насладихте в предишния брой на вестника ни. Те са изложени и по коридорите на училището.

Откриването на изложбата и връчването на наградите се състоя в навечерието на Коледа на 16.12.2024 година в сградата на Център за работа с деца в град Плевен. Всички участници в конкурса имаха възможността да присъстват на празничен концерт с много музика и настроение, на който бяха обявени и наградени най-добрите автори на рисунки, картички и литературни творби. От общо 164 рисунки, подредени бяха най-добрите и интересни творби на деца от различни възрастови групи, възпитаници на различни плевенски училища и детски заведения. Наградите бяха връчени от господин Геннадий Гешев, директор на Центъра за работа с деца в град Плевен.

Браво на Ивана! Пожелаваме ѝ напред още много изяви, награди и постижения в света на изобразителното изкуство и училищния живот.

Клаудия Черакчиева, преподавател по изобразително изкуство

Очи в очи

Къде попаднах в петти клас?

Продължаваме с интереса си към малките ученици на СУ „Иван Вазов“, които за първа година са в прогимназията. В брой 63 зададохме този въпрос на първокласниците, а сега искаме мнението на техните каки и батковци. Размишленията им за училището и ученето в края на първия срок можете да прочетете в малките коментари..

Никол Пачовска 5д

– Ами, попаднах в много интересно училище. Има много интересни учители, много интересни предмети и много стаи.

Теодор Димитров 5а

– Аз попаднах на нещо като цирк от различни групи – някъде има по-забавни, другаде има по-умни, например като мен – аз говоря прекалено много и си признавам! Има плавни, има спокойни, всичко има!

Кристалина Гечева 5б, Александър Атанасов 5а

Мария Арсова 5б

– Попаднах в една голяма къща, която понякога ставаше доста бурна през междучасията. С класа сме като едно щуро семейство, винаги си подаваме листчета и сме едно цяло.

Анна-Мария Пачева 5б

– Попаднах в елита на град Плевен – най-доброто училище, с най-милите учители, но само не харесвам, че жената в лавката не си слага ръкавици, докато прави сандвичите.

– Училището ни е като един дом с много звероукротители, които да се справят с животни като нас, но има също и много старателни деца, които полагат усилия. Пълно е с всякакви зверове.

Цветелина Младенова 5д

– Най-щурата, но най-готина джунгла, в която съм била!

Евгени Лазаров 5в

– Попаднах в едно царство, пълно с книги и учебници, и това ме прави много щастлив! Дворът е като градина, пълна с цветя.

Георги Пелов 5а

– Тук е много забавно и много готино. Играем си, говорим си, ходим до лавките и е много хубаво!

Максим Боев 5в

– Училището ми е много забавно, като малък рай може би. Не учим толкова важни неща, но е хубаво да ги знаем.

Ванеса Димитрова 5б

– Като започваме, всички се събираме накуп и е малко тясно, но иначе училището е много хубаво, с много добри учители, които си вършат работата.

Денислав Далаклиев 5ж

– Аз попаднах в нещо като голяма гора, защото беше пълно с много хора и отвсякъде се чуваха звуци и крясъци.

Мартин Петков 5г

– Попаднах като в един замък с много стълби, защото след като стигнах донякъде на стъпалата, осъзнах, че има още много да катеря!

Никол Атанасова 5ж

– Аз попаднах на място, където хората се учат, за да се научат.

Детелин Трифонов 5е

– За мен училището е смесица между забава и учение, защото ни е хубаво с приятелите, но в същото време учим.

Валентино Даскалов 5б

– Според мен попаднах на много хубаво място, тук е чудесно и не разбирам защо някой не би харесвал училището!

Самуил Станев 5е

– Училището е сграда за учение!

Деян Тончев, 10в
Мартин Йотов, 10г
Мила Кънчева, 10в

Млад репортер

Как се озовах в СУ „Иван Вазов“?

Казвам се Мартин Първанов и съм ученик от 8а клас. Хобито ми е да рисувам и да пиша статии за училищния вестник. Имам засилен интерес към историята и географията и тези учебни предмети са ми любими. Харесвам българския и английския език. Също така се интересувам много от различните човешки култури.

Аз съм осмोकласник, който е за първа учебна година в това прекрасно учебно заведение. Идвам от ОУ „Васил Левски“. Дълго обмислях какъв избор да направя, но малко преди да започне подаването на документи за кандидатстване, реших, че ще уча точно тук, с профил „История и цивилизации и география и икономика“. Избрах точно това училище, защото материалната база е много добра, учителите са изключителни професионалисти в работата си и има различни възможности за извънкласни дейности.

Впечатленията ми оттук са разнообразни. Първоначално много ме изненада колко е чисто, спретнато и подредено навсякъде из територията на учебното заведение. Второто нещо, което ме впечатли много, са класните стаи и STEM кабинетите (най-вече зала „Европа“). На трето място ми хареса фактът, че има 2 лавки и столова в училището. Следващото нещо, което грабна вниманието ми, е високото качество на образование, което може един ученик да получи, обстановката, изключителният професионализъм на преподавателите и на-

личieto на Wi-Fi на територията на цялото училище. Има само едно нещо, което не ми харесва. Това са последните две малки междучасия, които според мен са много кратки. Моето мнение е, че учениците доста трудно се оправят за пет минути, ако трябва да отидат до физкультурния салон, STEM кабинетите, до някоя класна стая за определен час (най-вече смятам, че новите ученици първоначално срещат много голяма трудност при тези междучасия).

Ах, атмосферата в училище! Според мен тук тя е доста приятна и най-важното - не е напрегната. Забавленията не спират и са безброй. Понякога има леки затруднения с учебния материал, но затова са и учителите, за да ни помагат и да обясняват лесно и разбираемо.

Ако трябва да обобща всичко, което съм написал, ще звучи така: в това училище много ми харесва, доволен съм от образованието, което един ученик може да получи тук, и се радвам, че съм ученик в СУ „Иван Вазов“.

Мартин Първанов, 8а

Казвам се Ана Постълуйт от 8 б клас и живея в България от около 13 години. Макар че не винаги говоря много гладко на български език, ако ми дадат лист и химикалка, преливам от думи и с радост бих го запълнила с моите разсъждения и мисли. Обичам да чета, да гледам филми и да се занимавам с музика и искам, след като порасна, да стана авторка и певица.

В процеса на растеж

Някога налагало ли ви се е да напишете есе или съчинение, ала след 5 – 6 чернови да се чувствате напълно отчаяни, защото нищо не се получава или думите просто не идват?

Преди да постъпя в осми клас, постоянно изпитвах такъв стрес, обикновено свързан с оценки, социален живот и какви ли не други неща. Сега, когато съм осмокласничка, вече има и ново напрежение, породено от осъзнаването, че това ми е първата от последните пет години, преди да завърша.

С настъпването на осми клас идва представата, че трябва още отсега да получавам безупречни оценки, още отсега да знам плановете си за след 12-ти клас и още отсега да си създам връзки и приятелства, за да не остана сама в гимназията. Сигурно не съм единствената, която има усещането, че трябва да сме перфектни, ако искаме някакво бъдеще. Забравяме, че ученето е процес, а не нещо, което става за една нощ. Всички ние все още растем и учим. Сега ни се струва, че трябва да сме пълни всезнайковци до 12-ти клас, но в действителност имаме целия си живот като срок да се учим. Следващите пет години не са, за да станем мъдrecи, те са период за растеж.

Разбира се, оценките са винаги предмет на притеснение и стрес за повечето ученици. Но друг проблем, който осмокласниците, петокласниците и дори първокласниците често срещат, е намирането на мястото си в новото общество, т.е. новия клас. За нас, осмокласниците, това е много важно. Човешко е да имаш желанието да бъдеш приет и харесван от другите особено като си в ученическа въз-

раст. Често, ако намирането на приятели отнеме по-дълго време, отколкото очакваме, започваме да се притесняваме, че ще си останем сами завинаги. Не е така. Както казах преди, такива неща не стават веднага. Понякога се развиват по-бавно, но това не е причина да се обезсърчим.

Същото се отнася за осми клас и гимназията. Да, следващите пет години наистина ще са важни, но не съдбоносни. Това, че в момента се чувстваме отчаяни заради оценките, домашните или живота като цяло, не означава че сме некомпетентни и че ще останем такива завинаги. Все още се учим, все още добиваме опит, все още растем. Гимназията не е леко място, но пък ни дава нови възможности.

Ана Грейс Постълуйт, 8б

Какво мислят осмокласниците за първия срок?

Виктория Йорданова 8г

– Как мина първият учебен срок за теб?

– Мина много нормално и всичко очаквано се случи.

– Какво мислиш за учителите в нашето училище?

– Ами, има някои, които са много по-строги, но има и такива, които са по-мили, но аз харесвам всички, защото преподаването и методите им са много добри.

– Как би описала училището с една дума?

– Трудно ми е да опиша, защото понякога е трудно, а друг път - забавно.

Виктория Петкова 8г

– Имаш ли някакви впечатления за първия срок - за учебните предмети, срещаш ли трудности с учебните предмети?

– Понякога е трудно, понякога не е, зависи от раздела и предмета.

– По какво ти е най-трудно?

– По математика, разбира се!

Савина Билидерова 8г

– Как е вторият срок досега, слушаха ли те учителите?

– Много по-добри са от учителите във всяко друго училище и нямам проблеми.

– Имаш ли любим предмет или учител, или пък предмет, който избягваш?

– Не, всички предмети са яки и няма от какво да се притеснявам.

– Как би описала училището с една дума?

– Великолепно!

Виктория Наумовска 8б

– Ти как би описала училището с една дума?

– Много ми харесват дисциплината и учителите.

– Имаш ли предмет, с който си имала пречки през първия срок?

– Може би математиката.

– Можеш ли да предположиш защо?

– Ми, защото не уча!

Ивелин Балчев 8г

– Имаш ли някакви впечатления от училището и от първия срок?

– Като цяло не, ако оставим, че е по-успешен от предишния.

– Имаше ли трудности с някой предмет?

– Не, нямах никакви затруднения.

– Имаше ли учител, който не те слушаше първия срок?

– Ами тази година - не, но в предишните години имаше!

– Как би описал училището с една дума?

– Ох, много сложни въпроси задавате, повече и от по математика! Мисля, че е важно място за изграждане на личността и социалните умения.

Мартин Йотов, 10г

Деян Тончев, 10в

Първата благотворителна инициатива на Младежкия парламент

На 06.11.2024 г. се проведе първото заседание на Общинския ученически парламент, иницииран от Община Плевен. То се проведе в конферентна зала „Гена Димитрова“. На него присъстваха 39 представители на ученическите съвети от различни училища в нашата община и петима представители от нашето училище - Яна Янева (протоколчик), Катерина Василева (заместник-председател), Цветелина Христова, Василена Бааджиева и Мария Петрова. Чрез Ученическият парламент ще се създаде „информационен център за младите хора, съдействащ при разрешаването на техните проблеми и организиране на информационни кампании за възможностите за развитие на младите хора“. Той ще заседава минимум един път на 3 месеца. На проведеното Учредително събрание на 6 ноември се избра Управителен съвет. Благодарение на предложението, дадено от Цветелина Христова от 11б от нашето училище, Управителният съвет ще се състои не само от преседател и секретар, а и от представител от всяко едно училище. Освен Управителен съвет на това заседание се гласуваха и различни инициативи, в които да се включат учениците от различните училища. Предоставен беше предварително създаден график за различни дейности, свързани с Общината. Освен предварително набелязаните събития председателят предложи и благотворително посещение в центровете за настаняване от семеен тип и съвместни работилници за коледни сувенири и украса. Посещението при дечицата се

проведе на 10.12.2024 г. Заедно с учениците от Общинския младежки парламент децата от центъра за настаняване от семеен тип на улица „Бяло море“ и на улица „Гургулят“ 32 изработиха коледни сувенири, картички и украшения. Те бяха продавани от учениците от Общинския ученически парламент на благотворителния базар, който се проведе в рамките на три дни - 16, 17 и 18 декември от 10 часа до 18 часа, пред зала „Катя Попова“. В първия ден базарът беше посетен от заместник-кмета г-жа Елина Димитрова, която първа си купи коледен сувенир. Отварянето на базара беше отбелязано и от БТА чрез статия, написана от кореспондентта в Плевен - Юрий Конов.

Целта на базара беше да се съберат средства за лечение и рехабилитация на четвъртокласник от плевенско училище. В края на благотворителния базар бяхме събрали над 1 400 лв. Това е първата мащабна инициатива на Общинския ученически парламент и ние се радваме, че дадохме своя принос и успяхме да помогнем със скромна сума на нуждаещо се дете. Събраните дарения бяха дадени на родителите лично на 20.12. от три наши представителки и кординатори.

Това е първата, но не е и последната благотворителна инициатива на Младежкия парламент, чиято цел е да се покаже, че трябва да помагаме на тези в нужда. Предстои ни да посетим и Център за наркозависими през м. март. Нека се чува по-често гласът на младите!

Мария Петрова, 10г

...и ний сме дали нещо на светът...

Личностите на Плевен

Илия Бешков. Той е роден на 24 юли 1901г. в гр. Долни Дъбник. Известен е с това, че е български художник, карикатурист, илюстратор, публицист, оратор – един от най-забележителните творци от първата половина на 20. век. От 1945 г. преподава в Академията рисуване, илюстрация и оформление на книгата, редовен професор става през 1953 г. и завежда катедра „Графика“ до края на живота си. Цяло поколение графичи и илюстратори са повлияни от страстното преподаване на професора. Известен най-вече със своите рисунки, Бешков оставя и изключително оригинално публицистично творчество Той работи основно в областта на визуалните изкуства – живопис и графика. Едни от най-разпознаваемите негови творби са карикатури и илюстрации, които осмиват тоталитарния режим, който се зараждал по това време в България. Всички познаваме образа на Бай Ганьо, благодарение на Бешковите илюстрации към книгата. Днес художествената галерия в Плевен носи неговото име, а Съюзът на българските художници присъжда ежегодна награда за рисунка и карикатура, кръстена на проф. Илия Бешков.

Цветина Данчева, 10г
Никол Ангелова, 10а

Любопитно...

За птиците с любов

Бих желала да ви представя едно интересно момче с още по-интересно хоби. Това е Николай Йотов от 9 д клас, който макар и да е в паралелка, изискваща много учене, намира свободно време за своето хоби – развъждане на рядка порода гълъби. Започнал малко или много по неволя, Николай се занимава с породата гълъби „Якалии“ от 4 години. Страстта му се разпалила през лятото на 2021, когато му се наложило да се грижи за животните и птиците поради отсъствието на баща му. Скоро идва и участието му в първата му изложба на гълъби през януари 2022 година в Горна Митрополия, в комплекса „Хелга“, където е спечелил съответно и първата си награда. Това събитие засилва интереса му към развъждането на гълъби и любовта му към

всички животни.

Макар и да звучи лесно, Николай споделя, че породата „Якалии“ изисква много количество храна и грижа, особено през лятото, в периода на снасяне на яйцата. Той старателно изучава природата на гълъбите. Чрез усилията, които влага, Николай разбира „колко невероятни, умни и красиви птици са“. Когато му зададохме въпроса: „Какво търсят съдиите в един представител на породата?“, той отговори: „Един якалия трябва да бъде добре балансиран и да има добре изразени пропорции - хубаво перо, хубав цвят, добра стойка, добра окръжност на гривата и още много фенотипни особености, които съдиите търсят в един екземпляр.“ Трудолюбивостта на Николай му се отплаща и той започва да

кръстосва различни гълъби, като така подобрява породата. Това му донася и множество победи.

Участвал е в 4 български изложби – като две са в село Горна Митрополия, а другите две в Троян. За годините, в които се занимава с това свое хоби, има 3 шампиона: Син бар, Бял и Чернопръскан, но това не са единствените му постижения. Спечелил е 15 медала, 3 купи на България и най-голямото му постижение - Европейска купа от Европейското изложение във Франция, което се провежда на 25 и 26 януари 2025 г. Там гълъб на Николай става шампион и печели награда за най-добра червенопръскана женска.

Пожелаваме на Николай Йотов много успех в предстоящите му участия през 2025 година и в постигането на целта му, а именно да стане Грандшампион.

Мария Петрова, 10г

Творческо писане

Светът след Апокалипсиса

(Разказ)

„Това е официалното решение на Президента. Световната икономика се разпада. Ще има ли Трета световна война?“ - така започват всички новини...толкова често се говори за това, че вече не могат даже да се нарекат “новини”, а по-скоро начин на живот...Що за живот? Уж сме в 21 век - безредици, престъпления, а на власт са тирани с много пари. И как ние, хората, бихме се справили с проблема? Не и като не сме единни. Страх, страх и още страх. „Какво ще се случи с нас? Как ще живеем така, та ние ще се погубим!“ Тези въпроси ставаха все по-шумни в главата ми. Телевизорът продължаваше да кънти с нова информация. Присегнах се със студената си, потна от напрежение ръка към дистанционното, но преди да изключа телевизора, чух поредната новина: „Президентът прие закона.“ Кой закон? Законът, който спира на пауза всички закони. Така наречената „чистка“-определено време без закони. „Обречени сме” - прошепнах тихо. Мъжът, поднасящ новината, не ми се стори никак притеснен, но в думите на професорите, които коментираха фактите, се усещаше страхът, който ме беше завладял от известно време. Тонът им трепереше с доловим уплах, който ми подсказваше, че скоро няма да получим спокойствие.

Ден седми от „чистката“

Световното напрежение е извън контрол. Хаос, безредици, грабежи, убийства. Криехме се в бункерите, капеше

вода от тавана. С всяка капка усещаш идването на края. Чувствах, че напрежението в този тесен, дълъг коридор може да се среже с нож. Не останаха други оръжия, освен ядрените. Загубени сме. Ние сме нищо пред лудостта на „могъщите владетели”. – Ние сами си го избрахме и ще търпим последиците. - каза плахо мъжът с радиото. Пот се стичаше по челото ми и стисках челюсти. Дотук се докарахме заради нискоинтелигентни, неинформирани хора, които също така са изключително наивни и повярваха на тиранина, че ще намали цените и ще подобри условията на живот. Но Ганьо си е Ганьо и ще повярва и в невъзможното, става ли на въпрос за пари и пестене, дори сметките да излизат с няколко стотинки по-евтини. Забучаха сирените отново. Гръм. Тръсък. Тишина... Тишината е вечна. Това беше краят. Народът сам се унищожи. Като проста бактерия се самоизяде, но остави следи от заразата си. Милиарди сгради, паметници, мостове и културни центрове. Малки спретнати къщи, в които остана само спомен от живот. Строителни проекти за купища пари... зави наги недовършени, парите пропилены. Те вече не са от значение. Смог се е спуснал над целия свят. Гробна тишина. Някак демонично красиво ми се струва. Шумът в главата ми утихна, изчезна напълно, както всички ни. Остана само прах, изпепелени сме от собствените си решения. Ни животно,

ни човек остана, тук- таме някоя хлебарка пропълзвяваше, но нищо повече.

Ден първи от чистката

„Вече в сила е чистката, край на правилата за 24 часа.” Без правила човек се връща към примитивните си инстинкти за оцеляване - убий и вземи колкото се може повече. Като животни по улиците тичаха хора - същински чудовища. Всеки краде, чупи, руши, стреля – та това ли е заложено у хората, когато останат безнаказани за действията си? Човекът е същинската форма на Дявола, но с невинен външен вид. Готови сме да направим всичко за собственото си щастие, макар то да бъде за кратко. Вместо да обединим сили и да се изправим срещу властта, се избиваме като песове. Превръщаме се в най-голямата отрова за самите себе си. Ще се погубим с глупостта си. Наистина сами стигнахме дотук. Същински Апокалипсис. За власт и могъщество се унищожихме, а нашата наивност се свърза с обстоятелствата. Милиони години човешка еволюция, в която сме развили само материалното си мислене и сме изградили „скъп стил на обличане”. Важното за нас е да сме облечени в марки и да ядем скъпи ястия в изискани ресторанти, за които теглим бързи кредити, за да се докажем пред другите. Еволюция или деградация е това? Апокалипсис! Няма връщане назад.

Ивайла Брезоева, 11б

Представяме ви Гергана Христанова, 12г, спечелила първа награда в състезанието по творческо писане на английски език Creative Writing в категория 12 клас в съревнование с 3200 ученици от цялата страна.

Ето и нейния превод на немска поезия, което доказва разностранния ѝ талант.

Die schöne Nacht (Красивата нощ)

Johann Wolfgang von Goethe

Оригинал:

Nun verlaß ich diese Hütte,
Meiner Liebsten Aufenthalt,
Wandle mit verhülltem Schritte
Durch den öden, finstern Wald:
Luna bricht durch Busch und Eichen,
Zephyr meldet ihren Lauf,
Und die Birken streun mit Neigen
Ihr den süßten Weihrauch auf.

Wie ergötz' ich mich im Kühlen
Dieser schönen Sommernacht!
O wie still ist hier zu fühlen,
Was die Seele glücklich macht!
Läßt sich kaum die Wonne fassen,
Und doch wollt' ich, Himmel, dir
Tausend solcher Nächte lassen,
Gäb mein Mädchen eine mir

Es liegt der heiße Sommer

Heinrich Heine

Оригинал:

Es liegt der heiße Sommer
Auf deinen Wänglein;
Es liegt der Winter, der kalte,
In deinem Herzchen klein.
Das wird sich bei dir ändern,
Du Vielgeliebte mein!
Der Winter wird auf den Wangen,
Der Sommer im Herzen sein.

Es war ein alter König

Heinrich Heine

Оригинал:

Es war ein alter König,
Sein Herz war schwer, sein Haupt war grau;
Der arme alte König,
Er nahm eine junge Frau.

Es war ein schöner Page,
Blond war sein Haupt, leicht war sein Sinn;
Er trug die seidne Schleppe
Der jungen Königin.

Kennst du das alte Liedchen?
Es klingt so süß, es klingt so trüb!
Sie mussten beide sterben,
Sie hatten sich viel zu lieb

Wandrers Nachtlied (Нощна песен на друмника)

Johann Wolfgang von Goethe

Оригинал на Гьоте:

Der du von dem Himmel bist,
Alles Leid und Schmerzen stillest,
Den, der doppelt elend ist,
Doppelt mit Erquickung füllest;
Ach, ich bin des Treibens müde!
Was soll all der Schmerz und Lust?
Stüßer Friede,
Komm, ach komm in meine Brust!

Превод:

Напускам аз сега таз хижа,
де битува моята изгора,
с тихи стъпки ням се движа,
през мрачната и пуста гора:
Луната цепи бук и шума,
вятър вдига нейният бяг
и върбите с клони уханны
гаят нейния образ благ.

Как ме радва милият студ
в тази красна лятна вечер!
О, как мирно и ясно е тук,
тук душевний мир е вечен!
Трудно веч наслада съдържам,
но чуите моя зов, небеса,
сто такива нощи бих отвърнал,
ако милата отстъпи ми една.

Превод:

Виждам летния огнен жар,
о, твоето румено лице;
чувствам зимния леден звяр
у твоето дребничко сърце.
Няма тъй вовек' да бъде,
о, любима, моя скръб!
Зимна хала лик ще блъсне
и ще пламне твойта гръд.

Превод:

Имаше нявга един стар крал,
сърце му беше тежко, глава му – хребет бял;
В дърти си лапи, в клопката на брака
той приклеци хубавица млада.

Имаше още чаровен слуга,
с ветрени мисли и руса коса;
той крепеше воала венчален
на булката фина с израз печален.

Знаеш ли и ти таз стара песен?
Толкова е сладка, толкова е жална!
Трябваше да легнат в гроб съвместен,
тъй бе силна обичта страдална.

Гергана Христанова, 12г

...и ний сме дали нещо на светът...

Личностите на Плевен

Гена Мачева Димитрова е българска оперна певица, сопран, една от най-големите оперни певици на всички времена. Тя е родена на 6 май 1941 г. в село Беглеж, Плевенско. Дебютът ѝ като певица се поставя още в детските години, когато нейният талант е забелязан от първия ѝ учител по музика – Иван Генков, който ѝ предрича блестящо бъдеще. С гуменки и почти в носия пристига в София за приемни изпити в Българската държавна консерватория. Пее „Хей, Балкан, ти роден наш“. Приета е веднага. За да може да се издържа, работи като ми-ячка на съдове в стола на Консерваторията, за което е подигравана от по-заможните си колежки. През следващите години Гена Димитрова се налага като една от водещите изпълнители в Италия. Сред по-важните роли от този период са Тоска в „Тоска“ на Джакомо Пучини във Виенската опера през 1978 г., Джоконда в „Джоконда“ на Амилькаре Понкиели в Арена ди Верона през 1980г., Абигаил в „Набуко“ на Верди в Арена ди Верона през 1981 г., Турандот в „Турандот“ на Пучини в Арена ди Верона през 1983 г. Най-успешният период в кариерата на Димитрова е десетилетието след 7 декември 1983 г., когато е премиерата на постановката на Франко Дзефирели на „Турандот“ в Ла Скала, в която участва и тенорът Пласидо Доминго. През този период тя изпълнява с голям успех Турандот, лейди Макбет в „Макбет“ и Амнерис в „Аида“ на Верди в Ла Скала и лейди Макбет на фестивала в Залцбург през 1984 г., отново Абигаил в Ла Скала през 1986 г., Турандот в Метрополитен опера през 1987 г. През същата година е победител в международния конкурс за изпълнители на Турандот в Ню Йорк. Гена Димитрова провежда майсторски класове в консерваториите на Атина, Рим, Будапеща, София и др. Нейното име днес носи Общинският хор „Гена Димитрова“ в Плевен.

Цветина Данчева, 10г
Никол Ангелова, 10а

Кутията на Пандора

В далечното минало, още преди рухването на Древна Елада, се създавал един мит, който не просто е надживял своята родина, но и е оцелял достатъчно дълго. Той има множество разказвачи, още повече преводи и най-вече огромен брой читатели. Става дума за мита за Пандора. Той разказва, че Зевс, разярен от деянията на Прометей, решил да накаже хората. В гнева си той заповядва на боговете на Олимп да създадат прекрасно момиче и всеки от тях да го дари със своите качества. Нарекли я Пандора – „надарена с всички дарове“. Боговете ѝ връчили кутия, която по техни думи съдържала подарък от тях, но не бивало да бъде отваряна. Любопитството обаче надделяло и тя отворила кутията. От ковчезето мигновено плъзнали неволи, болести и злина, Пандора се изплашила и бързо го затворила, оставяйки вътре най-важното: *надеждата*.

Кутията от мита представлява миникосмос, досущ като нашия. Въпреки че светът е изпълнен със злина и омраза, някъде дълбоко във всяко сърце проблясват искрици надежда. Независимо от това колко болка и страдание витаят около него, човешкото създание е устроено по такъв начин, че никога да не губи напълно своята вяра. Историята прелива от доказателства за това – например факта, че всеки един робски народ се бори за свободата си. Независимо от аления цвят на почвата, пропита с кръв, гниещата плът и уханието на смъртта, всеки въстаник живее с мисълта, че ако не освободи своя народ, то поне ще има честта да даде живота си за свободата му. Загуби ли се дори и за миг тази надежда, то човек би загубил първо разсъдъка, а после и живота си.

До същото заключение достига и руският писател Фьодор Достоевски: „Да живееш без надежда, означава да спреш да живееш.“ Всеки от нас има по нещичко, което вечер краде от съня му, нещо, за което се моли и бленува. Изчезне ли то, човек губи своето чувство за смисъл и посока в живота. Изведнъж светът рухва на плещите му и той, неспособен да се изправи, тъне и чезне под теглото на неосъществения блян. Малко по малко губи своето Аз и остава само отломка от това, което някога е бил.

Върнем ли се в настоящето, отново ще се сблъскаме с всичко това. Най-достъпният пример са социалните медии. Не просто няма човек, който да не ги използва – няма човек, който да не ги използва ежедневно. Било то с цел да сподели мнение, да се свърже с друг, да разбере за случващото се по света, всеки от нас е част от този вид дигитално общуване. Макар и да е неоспорим факт, че медиите са отдушник за всичко негативно и предложената в тях информация обикновено е далеч от окуражаваща, има и немалко страсти, които показват положителната страна на обществото, която често забравяме.

Да, ние наистина сме затворени в своеобразна кутия на Пандора – злото дебне на всеки завой и зад всеки ъгъл, но това далеч не означава, че няма надежда. Въпреки че неволите, болестите и страданията са наши спътници, винаги ще има една малка искрица вяра, която да ни побутва напред и да осветява пътя ни.

Марина Костова, 11в

В капана на социалните мрежи

Най-вероятно сте чували или използвате супер известното приложение ТикТок. Причината то да е толкова популярно е, че алгоритъмът, следейки дейността ви в други приложения, ви предоставя видеа на темите, от които се интересувате. В ТикТок може да намерите абсолютно всичко – от танци, песни, книги, филми, игри, известни личности чак до забавни видеа с животни и какво ли още не. Приложението е перфектен начин за убиване на време, тъй като е заребяващо да изгубиш часове, плъзгайки из безкрайните видеа. Влизаме в него постоянно – по време на хранене, след събуждане и преди лягане, в тролея, в междучасието, в тоалетната и т.н.

Всяка година като по часовник се появяват слухове, че ТикТок ще бъде спрял. Никой няма реални доказателства, но въпреки това настъпва масова истерия. Новината обхожда цялото приложение, а след едва няколко дена просто изчезва. По същия начин и в началото на януари се появи такъв слух. Първоначално не му обърнах

внимание, защото бях убедена, че и тази година това са просто празни приказки. Но дните минаваха и вместо слухове да затихнат, положението ескалираше. Вече бяха спрели да ми излизат типичните за For You страницата ми видеа и вместо това всичко ми беше пълно с хора, говорещи за забраната на приложението. В крайна сметка проверих в Гугъл и се оказа, че този път наистина ще се случи. Установих, че ТикТок ще бъде спрял в Щатите на 19 януари. Макар че за нас европейците нямаше никаква заплаха, малко се притесних как ще се отрази това на платформата. Все пак в ТикТок има около 170 млн. американци, и повечето известни личности и инфлуенсъри, които следвам, също са американци. Колкото повече приближаваше 19 януари, толкова повече напрежението нарастваше. Много американци споделяха, че не могат да си представят ежедневието без него. Появи се тренд, в който американски инфлуенсъри си признаваха как са ни лъгали през годините за разни неща, за да направят съдържа-

нието си по-интересно. Видях например такъв клип на момиче, което си призна, че хаковете ѝ за къдрене на коса всъщност не работят, а тя използва машина и след това прави видеото, преструвайки се, че къдриците ѝ са естествено получени. Имаше още десетки такива признания, кое от кое по-скандално и много фенове останаха разочаровани. Междувременно американците, страхувайки се от премахването на ТикТок, му намериха заместител – китайското приложение RedNote. Само за няколко дена то се напълни с американци и зае челни позиции в App Store и Google Play. Всички го провъзгласиха за бъдещия ТикТок, тъй като двете приложения бяха почти еднакви по замисъл и принцип на действие.

До последно тяха надежда, че може би няма наистина да спрат ТикТок, но въпреки това на 19 януари, когато влязох в приложението, американците ги нямаше. През целия ден ми излизаха видеа само на тази тема. Една част от хората споделяха, че им липсват американците и без тях ТикТок вече не е забавен. Другите пък бяха на обратното мнение и всъщност се радваха, че ги няма. Както обаче всички знаем, те се върнаха още на

Суфражетки – жените, които пребориха стереотипите

Героизъм, сила, ярост... все думи, с които описваме мъжкото държание. Женското общество също може да се похвали с много смели и борбени моменти по пътя към спечелването на своите права. В историята хиляди дами са се борили срещу тогавашните стереотипи. Жертвали са всичко, за да имаме в днешно време правото на избор. Жената в миналото е била покорна, зависима, откъсната от публичния свят, без собствен глас и индивидуалност, свързана с името на своя съпруг. Решени да прекратят този начин на живот, дамите сформират женско движение за изборителни права на жените и за равенство на половете, известно като „суфражистко движение“ от английската дума *suffrage* – изборително право. Жените, участващи в него, получават названието „суфражетки“.

Те са смели и независими майки, съпруги и работещи жени, които отказват да останат без право на глас само заради пола си. Суфражисткото движение навлиза в най-успешната си фаза през 1905 година, когато начело на суфражетките застава жена на име Емелин Панкхърст и нейните три дъщери Кристабел, Силвия и Адела. Родена и отгледана в Манчестър от политически активни родители, Емелин Панкхърст още от малка се запознава с движението за право на глас на жените. Въпреки че родителите ѝ я окуражават да се подготви за живот на домакиня, съпруга и майка, тя решава да учи в Париж. През 1878 тя се жени за Ричард Панкхърст – адвокат, известен със своята подкрепа за правото на жените да гласуват. След смъртта на съпруга си тя създава организация за защита на правата на жените, в която участват и нейните три дъщери. Отдадена на каузата, Емелин създава мотото: „Дела, а не думи“, чрез което суфражетките преследват крайните си цели.

Борбените дами по различни начини са показвали, че докато не достигнат целта си, няма да се откажат. Те не се страхуват от пазителите на реда и изразяват недоволството си чрез вандалски и демонстративни прояви. Стремешът на суфражетките е всички британски жени да получават пълни граждански права без никакви условия и ограничения, да се отхвърли половата дискриминация и да се увеличи достъпът на женския пол до всички области на обществен живот. Една от лидерките на суфражетките Милисът Фосет казва: „Ние не искаме жените да бъдат лоша имитация на мъжете; ние нито отричаме, нито омаловажаваме разликите между мъжете и жените... Жените допринасят за службата към държавата с нещо, различно от това, с което мъжете могат да допринесат.“ С тези думи

тя разкрива, че целта на движението не е просто еманципация, а по-скоро полово равенство във всяко едно отношение. Жените да имат право на глас в избора на местната власт, да се увеличи основното, средното и висшето образование за жените, да могат да придобиват права за попечителство над децата си, да имат право на развод и издръжка и право за разширяване на достъпа до всякакви работни места, дори и медицински. С желанието, каузата им да достигне до повече хора, смелите жени отпечатват седмичен вестник, който по-късно набира голяма популярност.

С времето организацията на суфражетките се превръща от локално движение в масово, а действията им стават все по-агресивни и вандалски. Отдадена напълно на каузата Емили Дейвисън минава през загражденията и излиза на хиподрума на известно за онова време конно надбягване. Пред очите на хиляди зрители, както и на краля и кралицата на Великобритания, коият прегазва жената и тя, падайки, извиква „суфраж“. Четири дни по-късно Дейвисън умира. Друг пример е Мери Ричардсън, която бива арестувана заради оскверняването на картината на Диего Веласкес „Венера в огледалото“, която изобразява голото тяло на богиня. Суфражетката наризва платното, а за постъпката си казва: „Опитах се да унищожа картината на най-красивата жена в митологията като протест срещу правителството, което иска да посегне на госпожа Панкхърст – най-красивата героиня в съвременната история“. Един път вкарани в затвора, дамите не се примиряват и правят гладни стачки. Делата на суфражетките биват прекъснати поради избухването на Първата световна война. Но не заради страх или отчаяние, а за да се включат в усилията на Великобритания да спечели войната. Част от жените се отдават на военна служба като медицински сестри, шофьори и лекари. Друга част заемат опразнените работни места във фабриките. Така дамите показват, че могат да се справят с работата, която дотогава е била възможна само за мъжете. Така доказват на правителството, че заслужават доверие. През 1918 година парламентът дава права на жените над 30 години да могат да гласуват. Въпреки че крайната цел на суфражетките не е напълно достигната, това поставя началото на промените за свят, в който мъжете и жените могат да са равнопоставени. Тяхното движение оглавява похода на жените, който се превръща в ежегоден и по-късно е превърнат в така познатия ни днес **8 март – Международния ден на жената**.

Марта Милева, 10а

същия ден, защото Тръмп, президентът на САЩ, подписал изпълнителна заповед, предоставяща на ТикТок 75-дневно удължаване, през което да измисли решение на проблема. Няколко дена тези събития бяха основната тема на разговор в приложението. Инфлуенсърите, които до преди по малко от седмица признаваха как са ни мамели за много неща, сега се завърнаха с подвити опашки. Но въпреки това повечето хора сякаш бяха забравили тези откровения. Те се интересуваха единствено от факта, че са си върнали ТикТок обратно. Цялата тази драма ме накара да осъзная, че наистина сме попаднали в капана на социалните мрежи. Не е нормално да настъпи такъв хаос покрай спирането на едно приложение.

Но проблемът не е само в ТикТок. Той важи и за Инстаграм, Фейсбук и всички популярни платформи. Толкова сме вгълбени в телефоните си, че забравяме за истинския живот извън тях. Въпросът е какво ли ще стане, когато тези 75 дни изтекат? Пак ли ще настане такава суматоха? И в двата случая сме обречени. Ако забранят окончателно приложението, ще трябва да си намерим ново, което никога няма да е съвсем същото. Но ако все пак ТикТок остане, порочният цикъл на гледане на безсмислени видеа, изтъняване на опасни предизвикателства, разпространяване на фалшива информация и манипулация ще продължи, докато не намерим начин за спасение.

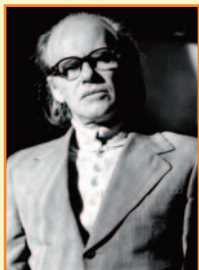
Ева Иванова, 10б

...и ний сме дали нещо на светът...

Личностите на Плевен

Иван Дашев Радоев е български драматург, поет и журналист, роден на 30 март 1927г в гр. Пордим, Плевенско. Завършва в гимназия в Плевен. Творецът е създател на лиричната драма в театъра. Един от най-откритите и в същото време трудно разгадаеми творци на ХХ век. Може би, защото е изпреварил времето и „хвърля думите за утре“. Също така е носител на награда за цялостно творчество, присъдена от Международната академия на изкуствата в Париж. Някои от неговите пиеси са „Сън“, „Светът е малък“ и „Кълбовидна мълния“. Днес великолепната сграда на нашия театър носи неговото име и с право, защото той е постигнал много и е спомогнал за цялостното развитие на театъра, драматургията и културата у нас. Улица „Иван Радоев“ в квартал „Овча купел“ в София, недалеч от Нов български университет, също напомня за делото на великия ни съгражданин.

Цветина Данчева, 10г
Никол Ангелова, 10а

Баба Марта бързала, маршенички вързала, на децицата добри маршеница подари

„Балкански синдром“ на плевенска сцена

Великият Оскар Уайлд и неговата мисъл... Позовавайки се на твърдението му, че театърът е най-великата от всички форми на изкуството, ние от паралелките по хуманитарни науки направихме немислимото за всеки тийнейджър. Отдохме на театър. Постановката беше избрана от моя съученичка, а с големите усилия на класния ни ръководител успяхме да я посетим. Все пак балансирахме между полезното и приятното, избирайки комедията на Станислав Стратиев – „Балкански синдром“. От една страна, успяхме да затвърдим знанията си от учебните часове, защото тази пиеса е част от задължителните произведения в 11 клас, но и си доставихме невероятна естетическа наслада. Представлението бе изиграно от гостуваща русенска труппа, което допълнително вдигаше очакванията на жадните за културно обогатяване зрители. Режисьорската позиция зае Недялко Делчев, а сред актьорите бе небезизвестният Мариан Бачев – днес министър на културата. В деня на събитието духът на изкуството витаеше в ученическото ни съзнание. Дойде и уреченият час, а ние, спазвайки правилата за поведение в плевенския театър „Иван Радоев“, заехме местата си. Обстановката предвещавахе една незабравима вечер. Театърът беше пълен, а публиката – нетърпелива. Постановката имаше някои оригинални елементи. Част от актьорите заемаха места сред публиката, което ни позволи да усетим изцяло и отблизо таланта им. По случайност или предопределена съдба самият аз се оказах близо до участника в

пиесата. Това ми даде възможността от първо лице да се докосна до енергията на актрисата. Дори за малкото време, което прекарах до нея, успях да усетя нестандартното ѝ присъствие и сценична игра. Актьорите бяха не само на сцената, но и в салона, сред публиката. Проблемите, които поставяха, бяха актуални и за нашето съвремие. Идеята за уникалността на творца се доказва практически. Що се отнася до представянето на артистите, останах наистина впечатлен. Чувствата и емоциите на сцената бяха пресъздадени до такава степен, че цялата публика успя да ги съпреживее. Мариан Бачев в ролята на директора на театъра успя да ни разсмее, но и да ни накара да се замислим за същността на изкуството. Всеки, който дори не знаеше съдържанието на „Балкански синдром“, вече със сигурност е запознат с основните идеи и конфликти в творбата. Искреността на играещите и енергията им успяха да породят смях и в най-коравосърдечните посетители на театъра. Една брилянтна пиеса с непреходни теми, изиграна от най-подходящите артисти. Съдържанието в оригиналния текст и репликите от сцената бяха почти идентични. Пролича си една автентичност, която показва, че идеите на „Балкански синдром“ са общовалидни за нас, дори и днес. В пиесата се засяга проблемът за истинския и ежедневен балкански синдром. Страдащите от него изпитват вечно недоволство и постоянно критикуват заобикалящия ги свят. Те са песимисти и в наши дни лозунгът им е – „В България е така“. С това си оправдание те

се лишават от отговорност към постъпките си и губят всякаква инициативност за движение към успеха. Друг аспект от проблематиката бе индивидуалното и колективното разделение в държавата. Този момент бе представен със знаменитата сцена, включваща хан Кубрат, пръчки и снопове. Точно това идеализирано, но донякъде и сатиризирано представяне на елементи от историята ни е красноречиво за характера на произведението. Това е една смела пиеса на хаоса, фалша и сатирата. Открих се и още един ключов образ – на извънземното. Така ясно се показва наличието на балкански синдром у сънародниците ни, които не успяха да проявят разбиране и уважение към чуждестранния им гост. Точното определение за комуникацията между българите и извънземното бе културно разминаване. Ще си позволя да ви цитирам по памет нещо чуто от театралната пиеса, което ще помогне на читателите да вникнат в смисъла на диагнозата, поставена от Стратиев: „Българските диалози са като два монолога, с никакво разбиране – като не щеш мира, на ти секира!“ В края на краищата се оказва, че театърът е необходим, дори и на нас, младежите. Не остава време от напрегнатото ни ежедневие да удостоим някоя постановка с присъствието си, но все пак се случва. Може би не отиваме с голям ентузиазъм, но си тръгваме вдъхновени. Театърът винаги ни носи прекарани в удоволствие моменти и ни възвисява, което ни отдалечава от тревожните мисли и ни пренася в един магичен и артистичен свят. В името на обогатяването на общата ни култура такива мероприятия са необходими. Една пиеса винаги е звучният и по-въздействащ еквивалент на произведенията, криещи се в „пожълтелите страници“.

Иван Монов, 11б

Какво да прочетем? „Всяка неизбежна случайност“ от Ребека Ярос

Много хора обичат да пътуват със самолет, но Изи не е една от тях. И въпреки това тя е готова да пребори страха си. Качвайки се на самолета, тя случайно среща Нейт, който успява да я успокои и да я разсее. За съжаление, обаче пътуването не завършва по очаквания начин и двамата губят връзка. Докато един ден съдбата ги събира отново. Въпреки чувствата и близостта, изградени през годините, Изи и Нейт постоянно се разминават и не успяват да се отдадат на истинска връзка. Двамата продължават да чакат точния момент, докато изведнъж всичко не приключва. Наранени, те разделят пътищата си за няколко години, но след това отново се срещат при пусурови обстоятелства.

Избрал да поеме по опасния път на войната, Нейт не може да даде на любимата си вниманието, което заслужава. Изи, от своя страна, е изморена да очаква със своето сърце дали той изобщо някога ще се върне. Силната любов между героите е в контраст с жестокостта на войната в Афганистан. Страхът, мъката и усещането за смърт във военния лагер

отново поставят отношенията на Изи и Нейт на карта.

Романът проследява дългогодишните отношения на героите и изпитанията, пред които те са поставени. Водещи теми са и животът на военните, раздвоението между личното щастие и дълга, тежестта на жертвите и вината, силата на приятелството и семейната любов. Точно тук обаче героите ще направят равносметка за уроците, които са научили, ще разкрият слабостите и страховете си и ще вземат важни решения за бъдещето си. Само честността ще покаже дали Изи и Нейт ще се възползват от последния си шанс да се отдадат на любовта си.

Освен в любовната история книгата на Ребека Ярос ни потапя дълбоко и в други важни аспекти на живота. Засягат се тежките семейни отношения и изборът между личното щастие и това, което родителите ни искат. Проследяват се историята на едно истинско приятелство и жертвоготовността в името на тези, които обичаме. Темите за войната, жестокостта и смъртта също са в центъра на романа. А на финала остава въпросът за прощката и втория шанс.

Въпреки че не е типичната книга, разказваща за красивата и безпроблемна любов, историята на героите е подходяща за всеки читател. Тя представя реалния живот с всички преломни моменти и дава много важни уроци.

Стефания Петрова, 10б

ЗАБАВНО

ХОРОСКОП ЗА МАРТ 2025 ГОДИНА

...и ний сме дали нещо на светът...

Личностите на Плевен

Една от съвременните популярни личности, родени в нашия град, е **Любо Киров** – български поп и рок изпълнител, музикален продуцент, инструменталист, художник, автор на много хитове. Той е роден на 26 октомври 1972г. и още от малък се научава да свири на пиано и барабани. Учи в Националната

художествена академия и след това развива своята кариера. Като самостоятелен певец има множество песни и награди, но той участва и в няколко музикални групи. Една от тях е популярната група „Те“. През пролетта на 2007 г. Любо стартира соловата си кариера. Първият самостоятелен негов сингъл – „Отново вярвам“ печели престижния конкурс на БНР „Златна пролет“. През 2010 година излиза и първият самостоятелен албум – „Любо 2010“ Днес продължава да печели множество награди и все още е любимец на публиката. Негови песни и текстове присъстват в учебниците по музика.

Всички тези личности, които ви представихме в този брой на вестника ни, са заслужили своето признание и ние като техни съграждани трябва да познаваме и да си спомняме техните велики дела, защото без тях нашият град нямаше да е същият.

Цветина Данчева, 10г
Никол Ангелова, 10а

загадки

Намерете скритите думи в пъзела

В	А	Д	Г	Н	Ф	С	У	Й	П	К	С	П	Х	П	Й	К	Б	Й	Б
А	Е	И	Д	Ч	Я	П	Д	П	О	Я	Д	К	В	Ч	П	Д	Я	А	И
К	М	С	Р	И	П	К	Ч	Ю	Н	И	К	Р	А	Й	Й	М	Ч	О	Д
А	Ю	И	Т	Ж	Д	М	Л	Ч	И	Ц	Б	О	Л	К	Б	О	А	И	Ф
Н	П	Я	Ш	К	А	Ю	И	Щ	Д	Ш	В	И	Ф	П	Б	О	А	И	О
Ц	Л	К	Д	М	Ж	Т	Щ	О	А	Я	Г	Б	Б	П	А	З	М	Ф	Б
И	И	Ф	Ц	О	Н	Ю	П	О	Ц	Ш	О	Д	Х	П	О	Ю	А	Л	Ф
Я	Щ	П	Ч	Е	П	П	Ч	Х	Л	А	Д	Е	Н	З	Ш	Б	Г	Д	О
Ю	А	Л	Т	И	Ф	О	Д	К	Я	П	Я	Л	Б	Ю	К	Ч	И	И	Б
Б	М	В	П	Р	Д	К	И	Ч	П	Б	Ф	К	А	Я	Д	Ю	Н	Я	Д
Х	А	Й	Д	У	Т	И	Н	Ч	Л	М	Н	Я	Б	Ш	Й	Ю	Е	Ф	Я
Ч	И	Д	Л	П	Х	Ф	Б	А	П	И	Е	Х	М	Д	О	Ч	Р	И	О
Д	Ф	О	Ф	Е	Я	Л	Ш	О	Л	Б	Б	М	Д	Я	Й	Г	Е	М	Я
Ш	А	Б	О	Ш	А	Ю	О	Ч	Ф	Ю	Е	Ч	О	Ф	Л	И	Н	Я	М

Думи:

- вест
- хладен
- край
- фея
- небе
- ваканция
- автентично
- хайдутин
- имагинерен

Условие: Проверете своята логика и бързина, като решите математическия пъзел! Не оставяйте мисълта, че е трудно, да ви плаши! Има две нива, които са предназначени както за по-малките, така и за по-големите. Единственото, което се иска от вас, е да подредите числата така, че равенствата да са верни. Късмет!

		23		40					
		-		-					
+		=	7		+	2	=		
+		=		=				-	
26		+		=					
=								=	
47	+	19	=		14	-	11	=	
	+		-			+			
				+	9	=	19		
		=		=				=	
83	-	27	=		23	+		=	53

Възможни числа: 21; 6; 3; 30; 3; 10; 56; 66; 16; 6; 8; 22; 18; 9

		30			22				
		÷			+				
28	+		=		+		=		
		=		=				-	
2		+	=					12	
			x			x		-	
	÷	18	=	1		-	=		
=			=					=	
20	-	3	=					22	

Възможни числа: 17; 17; 23; 1; 47; 18; 22; 30; 29; 24; 10; 1; 25; 35

Подрете думите и се опитайте да отговорите на въпросите

- Знаете ли какво се намира на връх *ивтСе алоНик*?
- Кога честваме *жедосвбооиен ан гълБагир*?
- Знаете ли къде е създадена и колко е голяма най-голямата *арМетцина*?
- Знаете ли кое е другото име на *аПетмкниа* на *босваадт*?
- Знаете ли кои са имената на месеците, познати също като *Голям* и *Малък еСокч*?
- Знаете кога пристига *ааБб атаМр*?

Мирослав Борисов, 10г

Покана

Уважаеми читатели на вестника, каним ви на пролетен концерт на Първия ученически гвардейски оркестър на 11 март 2025 г. в зала „Катя Попова“. Начало – 18.30 ч. Надяваме се да подкрепите младите музиканти на СУ „Иван Вазов“ с вашето присъствие и финансова помощ.

Подобрени думи: 1. Свети Никол; 2. оесовосвбооиен ан гълБагир; 3. Метиница; 4. Паметника на свободата; 5. Сокчо; 6. Баба Марта

Редакционен екип

Николай Петков 12б, Гертана Христанова 12г, Марина Костова 11в, Яна Янева 10а, Марта Милева 10а, Никол Ангелова 10а, Стефания Петрова 10б, Ева Иванова 10б, Деян Тончев 10в, Михаела Минкова 10в, Мирослав Борисов 10г, Мартин Йотов 10г, Цветина Данчева 10г, Мария Петрова 10г, Кристиана Коларска 9г, Пламена Петрова 9г

Редактор Ивелина Танева
Предпечат Йончо Йончев

Броят е редакционно приключен на 19.02.2025г.

Издава: Инфо Принт ЕООД – гр.Плевен

Печат: info-print.com

Тираж: 500

Средно училище “ИВАН ВАЗОВ”

прием на ученици за учебната 2025/2026 година

Прием на ученици в първи клас

Приемът се осъществява съгласно *Правила за прием на ученици в първи клас на общинските училища на територията на град Плевен и град Славяново*, утвърдени от кмета на община Плевен.

1. Брой на паралелките и учениците в тях: 4 паралелки с общ брой ученици 88.

2. Избираеми учебни часове:

- Български език и литература
- Математика
- Родинознание

Подаването на документи за класиране и записване се извършва според *График за прием на ученици в първи клас в СУ „Иван Вазов“ за учебната 2025/2026 година*.

Срок за подаване на **заявления за първо класиране** от 17.02.2025 г. до 28.02.2025 г.

Обявяване на **резултатите с приетите ученици** от първо класиране – на 03.06.2025 г.

Записване на учениците, приети на първо класиране – от 06.06.2025 г. до 10.06.2025 г.

Необходими документи за кандидатстване:

1. Задължителни:

- Заявление (по образец);
- Удостоверение за промени на постоянен/настоящ адрес, от общинска администрация, издадено преди датата на подаване на заявлението, на детето или родителя/настойника.

2. Допълнителните документи, удостоверяващи наличието на други критерии, посочени в заявлението, са описани в *Критерии за прием на ученици в първи клас на общинските училища на територията на град Плевен и град Славяново*, утвърдени от кмета на община Плевен.

При подаване на документите носете и попълнена от родител *Декларация за съгласие за обработка на лични данни*.

Необходими документи за записване:

- Заявление по образец;
- Удостоверение за завършена подготвителна група – оригинал.

Документите се подават в стая 317 на училището от 8,00 до 16,00 часа.

Прием на ученици в пети клас

Брой на паралелките и учениците в тях:

6 паралелки с общ брой ученици **156**.

Класиране на учениците:

Необходими документи:

- Заявление за класиране (*по образец*);
- Удостоверение за завършен начален етап на основно образование – копие.

Подаване на документи: от 18.06.2025 г. (сряда) до 20.06.2025 г. (петък) - всеки работен ден от 8:00 до 16:00 часа в стая № 314.

Критерии за класиране:

- Среден успех от оценките по български език и литература, английски език, математика, човекът и обществото и човекът и природата от удостоверението за завършен начален етап на основно образование – от 3,00 до 6,00 точки;
- Завършил/а IV клас в СУ “Иван Вазов” – град Плевен – 1 точка;
- Брат или сестра, ученици в СУ “Иван Вазов” – град Плевен - 1 точка.

Обявяване на резултатите от класирането: на 23.06.2025 г. (понеделник) – в сайта на училището

Записване на учениците:

Необходими документи:

- Заявление за записване (по образец);
- Удостоверение за завършен начален етап на основно образование – оригинал.

Подаване на документи: от 24.06.2025 г. (вторник) до 25.06.2025 г. (сряда) - всеки работен ден от 8.00 до 16.00 часа в стая № 314.

Разпределение на учениците по паралелки:

Критерии за сформирание на паралелките:

- Избор на ИУЧ (избираеми учебни часове) на *втори чужд език* (предлагат се за избор: *руски език или немски език*);
- Избор на ФУЧ (факултативни учебни часове) на *един учебен предмет*. (предлагат се за избор *всички учебни предмети*);
- Резултат от състезание по български език и литература – за паралелката с избираеми и факултативни учебни часове по БЕЛ;
- Резултат от състезание по математика - за паралелката с избираеми и факултативни учебни часове по математика

Дати на състезанията:

- 26 юни 2025 г. (четвъртък) от 9.00 часа** - Български език и литература;
- 27 юни 2024 г. (петък) от 9.00 часа** – Математика.

Обявяване на резултатите от състезанията – **до 4 юли 2025 г. (петък)**.

Обявяване на окончателните списъци на паралелките: до 9 юли 2025 г. (сряда).

ПРОЕКТ!

Прием на ученици в осми клас СУ „Иван Вазов“ – Плевен предлага прием в четири паралелки с интензивно изучаване на английски език и една паралелка с интензивно изучаване на немски език

Една паралелка с профил „Хуманитарни науки“:

Брой ученици – 26;

Профилиращи предмети – **Български език и литература** и **История и цивилизации**;

Форма на обучение – дневна;

Срок на обучение – 5 /пет/ години;

Обучението на учениците ще се осъществява по Рамков учебен план за профилирано образование с интензивно изучаване на чужд език, Приложение № 2 към чл. 12, ал. 2, т. 2 от Наредба № 4 от 30 ноември 2015 година за учебния план. Учениците ще изучават като чужд език - **Английски език**.

Балът за класиране на учениците след завършено основно образование ще се образува по следния начин:

- утроената оценка от изпита по български език и литература + оценката от изпита по математика;
- оценките по български език и литература и история и цивилизации от свидетелството за основно образование, изучавани в раздел А от учебния план за VII клас, превърнати по скала в точки в съответствие с ДОС за оценяване на резултатите от обучението на учениците – максимален бал 500 точки.

Една паралелка с профил „Обществени науки“:

Брой ученици – 26;

Профилиращи предмети – География и икономика и История и цивилизации;

Форма на обучение – дневна;

Срок на обучение – 5 /пет/ години;

Обучението на учениците ще се осъществява по Рамков учебен план за профилирано образование с интензивно изучаване на чужд език, Приложение № 2 към чл. 12, ал. 2, т. 2 от Наредба № 4 от 30 ноември 2015 година за учебния план. Учениците ще изучават като чужд език - **Английски език**.

Балът за класиране на учениците след завършено основно образование ще се образува по следния начин:

- утроената оценка от изпита по български език и литература + оценката от изпита по математика;
- оценките по география и икономика и история и цивилизации от свидетелството за основно образование, изучавани в раздел А от учебния план за VII клас, превърнати по скала в точки в съответствие с ДОС за оценяване на резултатите от обучението на учениците – максимален бал 500 точки.

Една паралелка с профил „Природни науки“:

Брой ученици – 26 - **STEM места**;

Профилиращи предмети – Биология и здравно образование и Химия и опазване на околната среда;

Форма на обучение – дневна;

Срок на обучение – 5 /пет/ години;

Обучението на учениците ще се осъществява по Рамков учебен план за профилирано образование с интензивно изучаване на чужд език, Приложение № 3 към чл. 12, ал. 2, т. 3 от Наредба № 4 от 30 ноември 2015 година за учебния план. Учениците ще изучават като чужд език - **Английски език**.

Балът за класиране на учениците след завършено основно образование ще се образува по следния начин:

- оценката от изпита по български език и литература + утроената оценка от изпита по математика;
- оценките по биология и здравно образование и химия и опазване на околната среда, изучавани в раздел А от учебния план за VII клас, превърнати по скала в точки в съответствие с ДОС за оценяване на резултатите от обучението на учениците – максимален бал 500 точки.

Една паралелка с профил „Софтуерни и хардуерни науки“:

Брой ученици – 26 - **STEM места**;

Профилиращи предмети – Информатика и Информационни технологии;

Форма на обучение – дневна;

Срок на обучение – 5 /пет/ години.

Обучението на учениците ще се осъществява по Рамков учебен план за профилирано образование с интензивно изучаване на чужд език, Приложение № 3 към чл. 12, ал. 2, т. 3 от Наредба № 4 от 30 ноември 2015 година за учебния план. Учениците ще изучават като чужд език - **Английски език**.

Балът за класиране на учениците след завършено основно образование ще се образува по следния начин:

- оценката от изпита по български език и литература + утроената оценка от изпита по математика;
- оценките по български език и литература и математика, изучавани в раздел А от учебния план за VII клас, превърнати по скала в точки в съответствие с ДОС за оценяване на резултатите от обучението на учениците – максимален бал 500 точки.

Една паралелка с профил „Софтуерни и хардуерни науки“:

Брой ученици – 26 - **STEM места**;

Профилиращи предмети – Информатика и Информационни технологии;

Форма на обучение – дневна;

Срок на обучение – 5 /пет/ години.

Обучението на учениците ще се осъществява по Рамков учебен план за профилирано образование с интензивно изучаване на чужд език, Приложение № 3 към чл. 12, ал. 2, т. 3 от Наредба № 4 от 30 ноември 2015 година за учебния план. Учениците ще изучават като чужд език - **Немски език**.

Балът за класиране на учениците след завършено основно образование ще се образува по следния начин:

- оценката от изпита по български език и литература + утроената оценка от изпита по математика;
- оценките по български език и литература и математика, изучавани в раздел А от учебния план за VII клас, превърнати по скала в точки в съответствие с ДОС за оценяване на резултатите от обучението на учениците – максимален бал 500 точки.